

експортоорієнтованих виробництв, створення стимулів для розвитку експорту, зокрема виробників високотехнологічної продукції, підтримку кредитування реального сектору економіки, імпортозаміщення, малого та середнього бізнесу.

За даними МВФ станом на 2017 рік, режим таргетування інфляції застосовувався у 38 державах, а також у 19 країнах єврозони. У зарубіжних країнах впровадження методу таргетування інфляції мало позитивний результат. Так, найбільший показник інфляції на момент запровадження був у Перу (43%) та Чилі (29%). В результаті, за 10 років впровадження режиму інфляційного таргетування, у Чилі показник інфляції став 3%, тоді як у Польщі за 6 років переходу до режиму таргетування вдалось знизити показник інфляції з 11,8% до -0,8%.

В Україні можливе необхідно впроваджувати гнучке інфляційне таргетування, оскільки з огляду на вищенаведені переваги, такий режим є досить перспективним.

Література:

1. Аржевітін С. Монетарна влада окремо, соціально-економічне життя окремо / Аржевітін С.. // Дзеркало тижня. – 2017. – №39.
2. Богдан Т. Таргетування стабільності / Богдан Т., Шпенюк О. // Дзеркало тижня. – 2016. – №49.
3. Данилишин Б. Боротьба з інфляцією чи економічне зростання. Що важливіше? / Данилишин Б.. // Дзеркало тижня. – 2018. – №14.
4. Ільчук П.Г. Інфляційне таргетування як стратегія ГКП: закордонний та вітчизняний досвід / Ільчук П.Г., Коць О.О., Данилів І.Л.. // Економіка і суспільство. – 2017. – №11. – С. 426–432.
5. Аналіз методології фінансового програмування МВФ і монетарних умов програми співпраці України та МВФ, підписаної 01.09.2016 р. [Електронний ресурс] // Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://kneu.edu.ua>.

Ігнатюк В.А., Косянчук М.С.

«Фінанси, кредит і страхування», 3 курс

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри страхування Димніч О.В.

НЕОБХІДНІСТЬ ЗАПРОВАДЖЕННЯ НОВИХ, БІЛЬШ ЕФЕКТИВНИХ ЗАХОДІВ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ В УКРАЇНІ

Основна база чинного законодавства, що регулює соціальний захист населення, складається з нормативно-правових актів (часто досить суперечливих), прийнятих в різні часи. Крім того, воно встановлює значно більше різних пільг, соціальних послуг та виплат, ніж передбачають Конституція України та міжнародно-правові зобов'язання України.

Тому створення потужних інструментів соціальної підтримки державою вразливих верств населення, а також підвищення в країні рівня суспільної довіри, соціальної згуртованості, що сприятиме нагромадженню соціального капіталу обумовлюють потребу в реорганізації та модернізації соціального захисту в Україні.

Розробляючи стратегію соціально-економічного розвитку країни важливо провести аналіз та врахувати особливості впливу механізму накопичення соціального капіталу на функціонування державних інститутів для того, щоб простимулювати формування необхідних суспільних зв'язків, підвищення довіри в суспільстві, розвитку нових більш прогресивних форм публічно-приватної взаємодії.

За таким принципом функціонує модель економічного розвитку скандинавських країн. Для такої моделі характерні високий рівень соціального захисту населення та впровадження ефективних моделей адресної соціальної підтримки. Шведські науковці дослідили, що система взаємовпливу економіки й соціального розвитку забезпечує значний рівень нагромадження соціального капіталу в країнах Скандинавії. Наприклад, Legatum Institute, провідна дослідницька організація в США з визначення рейтингу добробуту країн за відповідним індексом, встановила, що соціальний капітал скандинавських країн значно вищий, ніж в інших державах, а лідером є Норвегія.

Як свідчить міжнародний досвід у впровадженні соціальної політики, переважна більшість сучасних систем соціального забезпечення, які існують в світі, виявляються вразливими до наслідків фінансово-економічної кризи, а також не підготовленими до розв'язання демографічних проблем, появи нових форм соціальних послуг, підвищення фінансового навантаження на тих, хто сплачує страхові внески та податки.

Попри те, що в Україні існує досить розгалужена система соціального захисту населення і, за класифікацією МОП, наша держава включена до групи країн з повним соціальним забезпеченням, сучасним потребам українського суспільства ця система не відповідає: не сприяє накопиченню соціального та людського капіталу. Суб'єкти надання соціальних послуг розташовані нерівномірно (у великих містах, стаціонарних закладах їх концентрація значно більша); розширюються групи населення, які потребують соціальних послуг (система послуг не відповідає потребам вразливих верств населення); наявні фінансові, територіальні та структурні бар'єри доступу до соціальних послуг, а їхня якість досить низька; відсутня можливість вибору послуги та постачальника.

Із цих позицій в Україні з'явилася потреба в активному опрацюванні організаційно-економічних напрямків удосконалення механізмів соціального захисту населення.

Одним з основних тут можна вважати реформування або удосконалення системи соціального забезпечення.

Захід, який на перший погляд є тривіальним – забезпечення громадян гідною роботою. Мета полягає у створенні нових робочих місць, а, також, у ефективній зайнятості населення. Основним механізмом реалізації даного заходу є право на «ваучер», який означає, що громадянам віком від 45 років зі страховим стажем не менше 15 років надається можливість для оплати прискореного навчання нової професії.

Наступний захід, що може вплинути на майбутнє держави – забезпечення сімейного затишку дітям-сиротам та дітям, які позбавленні батьківського піклування. В наслідок цього зменшиться кількість дітей у будинках-інтернатах, що призведе в майбутньому до покращення рівня життя цих осіб та підвищення їх зацікавленості в освоєнні нових професій.

Чи не найважливішим заходом є підвищення соціальних стандартів працюючих громадян, оскільки, саме від їхньої діяльності більшою мірою залежать соціальні виплати. Основними механізмами реалізації даного заходу є підвищення розміру прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати.

Подібні заходи сприятимуть забезпеченню фінансової стабільності вразливих верст населення, зменшенню диференціації доходів, що позитивно відобразиться в економічному розвитку країни.

Для досягнення успіху в даному питанні варто застосувати інтегрований підхід, який складається з 4 елементів.

1. Інтеграція врядування – єдність компонентів системи, їх дієвість.
2. Інтегрована стратегія – гармонізація політики та програм, які мають взаємопов'язані цілі.
3. Інтегровані процеси – чітка визначеність правил і процедур, які застосовуються в процесі організації надання послуг (наприклад, єдина програма підготовки та підвищення кваліфікації кадрів). Також, необхідна розробка переліку індикаторів, що відображають реальні характеристики рівня споживання вразливих верств населення, та розробка сучасної методики визначення бідності, форми обліку при виявленні ступеня нужденності громадян.
4. Інтегровані технології – застосування новітніх технологій, які є інструментом інтеграції (наприклад, широке використання фронт-офісів для потреб систем соціального захисту).

Отже, модернізована система соціального захисту є передумовою активного розвитку держави і формування ефективної системи фінансування та організації соціального захисту населення.

Література:

1. Модернізація системи соціального захисту в контексті накопичення соціального капіталу в Україні / Павлюк К. В., Степанова О. В.// Фінанси України. – 2012. – №6. – С. 15–29.
2. Основні напрями соціальної політики на сучасному етапі розвитку економіки України / Полозенко Д./ Економіка України. – 2011. – № 7. – С. 83-89.
3. Сучасні тенденції в реформуванні системи соціального страхування в Україні / Березіна С.// ВІСНИК Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. – 2015. – №3. – С. 25-31

Іоніцой Є.Ю.

*«Міжнародної економіка та менеджмент», 2 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – старший викладач кафедри фінансів Завистовська Г.І.*

ФІНАНСОВІ ВАЖЕЛІ РЕГУЛЮВАННЯ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ВІТЧИЗНЯНОГО АПК (НА ПРИКЛАДІ БУРЯКОЦУКРОВОГО КОМПЛЕКСУ)

Україна завжди була багата ресурсами для нарощення сільгоспвиробництва, зокрема родючими орними землями, і внаслідок цього стала одним з найбільших експортерів цукру, зернових та рослинної олії. Але несприятливі економічні та політичні події в Україні призвели до скорочення реального ВВП у 2015 році на 9.9%, а рівень інфляції виріс до 43,4%. Сільському господарству забезпечує робочими місцями близько 17,6% від зайнятого населення та становить понад 11% ВВП [4]. Тому дослідження світового досвіду фінансового регулювання та його імплементація дозволить підвищити конкурентоспроможність вітчизняного АПК.

У 2017 р. цукрові буряки вирощувались на площі 308 тис. га, працювало 46 заводів і було вироблено 2,2 млн. т. цукру .Середня урожайність цукрових буряків в країнах Євросоюзу становить 80 т/га, в США – 65 т/га, а в Україні – 46 т/ га [3].

Втрати цукру на заводі в країнах ЄС склали 0,5% абс., а в Україні - 4,0% абс. Модернізація енергозатратних процесів на цукрових заводах і підвищення якості цукру до вимог Євростандарту також один із факторів підвищення конкурентоспроможності вітчизняного цукру.

В Європі основною формою ведення сільського господарства є фермерство, кооперативи, близько 80 % відсотків – сімейні ферми, які давно стали домінуючим двигуном АПК. Поступово Європа відходила від підтримки ринкової ціни чи субсидування окремих сегментів агросектору до простих погектарних субсидій, пояснюючи, що все інше – не ринкові механізми. Так що на разі головний інструмент європейської агрополітики – прямі субсидії фермерам, прив'язані до площі землі, що обробляється. У 2015 р., наприклад, Європа витратила на підтримку сільського господарства 57 млрд євро, чи приблизно 41% від 140 мільярдного бюджету ЄС[1]. В перерахунку на площу сільгоспугідь у Європі виходить, що держпідтримка склала біля 325 євро на 1 га землі, що обробляється. Додатково країни ЄС підтримують локальних виробників із національних бюджетів – ще приблизно на 80 євро гектар сільгоспугідь. Таким чином, загальна бюджетна підтримка в країнах ЄС в 2015 р. становила 405 євро на 1 га угідь. У 2016 р. Євросоюз направив на прямі виплати фермерам 42,5 млрд. євро, 3,34 млрд. євро – на інвестиції і підтримку ціни на деякі сільгосптовари, ще 353 млн і 254 млн євро пішли, відповідно, на розвиток ветеринарії і фітосанітарного контролю[1].

В бюджеті Євросоюзу на 2018 (його загальний розмір - 144,46 млрд. євро) на підтримку сільського господарства і розвиток сільських територій закладено 58,58